

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת אמור
תשפ"ו

גיליון: 309

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

וספרתם לָכֶם - לעצמכם

בפרשייתנו, מוזכרת מצוות: 'ספירת העומר'. וכך נכתב בפסוק הראשון של מצווה חשובה וחביבה זו: 'וספרתם לכם'.

כבר עמדו מפרשי התורה על לשון: 'לכם'. בדברי הרמב"ן אנו מוצאים הסבר על ה'לכם' בכתבו: 'וטעם וספרתם לכם. כמו: 'ולקחתם לכם' (בד' מינים), שתהא ספירה ולקחה לכל אחד ואחד, שימנה בפיו ויזכיר שחבוננו כאשר קבלו בתנו'.

ה'אור החיים' הקדוש, מאיר בדבריו בחשיבות הספירה לכל אחד, כמו ביציאה מהטומאה שסופרים ימים נקיים, וגם בכאן בכדי שניתהר מטומאת מצרים, ובלשונו: 'וסיבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם...'

לא ליפול בדעתו מחבריו בני גילו הטובים ממנו

רבי נתן, מחזק אותנו ב'וספרתם לכם' בהדגישו את ה'לכם' - כל אחד ספירתו הוא, לעצמו הוא. וכך הם תורף דבריו, (ליק"ה פסח ט כ"ב): ענין ספירת העומר - הוא לספור לעצמו - כל אחד כפי מה שהוא, ולא ליפול בדעתו מחבריו - בני גילו הטובים ממנו בהרבה. אף שרואה שהוא עדיין רחוק, וחבריו כבר זכו למה שזכו. כי אסור להרהר אחרי המקום ב"ה, ומי יודע מאיזה מקום הוא, ובאיזה מקומות נמשך על ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. וזה אמור בפרשיות לכל אחד שרוצה לצאת מטומאתו וזהמתו שזהו ענינו של: ספירת העומר, כמו שאנו מתפללים בסיום הספירה: 'כדי שיטהרו עמך ישראל, שצריכים לספור הימים לעצמו, ואל יפיל אותו כלל ח"ו'.

וממשיך מוהר"נת בדבריו המחזקים והמרוויים - באור דברי רבינו (ליקו"מ תחילת ח"ם): על הפסוק: 'אחד היה אברהם', שעיקר התקרבות אברהם אבינו להשי"ת היה, על ידי שחשב תמיד שהוא אחד בעולם, אל הסתכל על שום מונע ומעכב ומבלבל כי לא פגע ישנו לאדם חלישות הדעת אפילו מחבריו ואוהביו באמת, ולשם כך יש ללכת בדרך זו של אברהם אבינו - לחשוב כאלו הוא יחידי בעולם, שזה נרמז ב'וספרתם לכם' - לכם, לעצמכם.

כן מקשר דיבורים אלו - לסיפור של: 'חכם ותם' (ספירה ט') בסיפורי מעשיות), אשר בו סופר על ה'תם' שהיה 'רצען', ולא מצא חן בעיניו מעל שעתה שהי לו שלוש קצוות, וכדומה. אך יחד עם זאת, היה מתפאר בו באמרו: 'כמה נאח ויפה מנעל זה'.

וכשאשתו שאלה, א"כ למה בעלי מלאכה אחרים לוקחים ג' זהובים בעד זוג מנעלים, ואתה לוקח רק זהוב וחצי, השיב לה: מה לי בזה? 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. ועוד, למה לנו לדבר מאחרים, הלא כדאי לחשוב כמה אני מרוויח ממנעל זה מיד ליד. ומסיים מוהר"נת: והבן הלימודים ממעשה זו: כמה שצריכים להיות שמח בחלקו תמיד, ולא יסתכל על העולם - שיש להם פרנסה כנגדו בכפלי כפלים, וגם, אכילה ושתיה ומלבושים נאים, ואף על פי כן מלאים דאגות בריבוי חסרונות, וגם בעבודת ה' בתורה ובתפלה הם גדולים ממנו אלפים פעמים, אף על פי כן - אל יפול בדעתו מזה כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, ויהיה בשמחה תמיד בכל נקודה טובה שמרוויח בתפלתו ועבודתו.

שער אחר... שבט אחר... מזל אחר...

כן מיתוסף לנו חיזוק בנקודה מרכזית זו - מהמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ט): על 'שנים עשר שערים' שיש בתפילה כנגד: 'שנים עשר שבטים', ו'שנים עשר מזלות'. וכל שבט ושבת יש לו נוסחא מיוחדת ושער מיוחד להיכנס דרך שם בתפלתו. (והוא ע"פ תיקוני זוהר י"ח). וב'ליקוטי מוהר"ן' (ע"ג ב'): על מ"ט שערי תשובה, שהם כנגד: מ"ט אותיות, שיש בשמות 'שנים עשר שבטי יה'. שהמורם מכך; שכל אחד מישראל יש לו שערו ודרכו הוא - שכבר בשרשו זה שערו השייך לו. שער אחר מזל אחר... ואם כן למה לו ליפול ולהתבלבל מחבריו שבכלל שערי - הם אחרים מהם.

לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת

בקשר לכך, מעניין לציין מדברי החסיד רבי לוי יצחק בנדר, כפי המובא בספר (שיחות מלוי"צ) וכך הוא כותב: אחד שהיה נוהג לקום בחצות הלילה, שאל אותו, מה עדיף יותר, אם לחזור לישון אחר חצות עד לפני התפילה, או להישאר ער עד הבוקר. ענה לו: על כגון דא יש מרבינו שיחה כללית שאמר: 'מה שרק עושים הוא טוב העיקר שלא עושים רע'. והוסיף ואמר: שמואב, שהחזיה מלובלן וצ"ל לעת זקנותו, היה מניח עצמו קצת לישון לפני התפילה כדי לבוא בכוחות מחודשים לתפילה. אמנם בזה"ק כתוב: שהוא דבר גדול להיות ער מחצות הלילה, עד אחר התפילה. לכן אם אחד יכול לקיים זאת - להיות ער, זה בוודאי טוב, אבל אם אחד רוצה להיות יתר ערני לתפילה, לכן מניח עצמו לישון קצת - גם זה טוב.

ורבי לוי יצחק הדגיש בדבריו אלו, באמירתו: שאין אחד דומה לחברו בין בכוחות ובין בזמן. ואין אחד יכול להגיד לחברו איך לנהוג. והוסיף: 'אף פעם לא ראיתי שאחד גיד לחברו עשה כך ועשה כך, או למה עשית כך ולא כך, כי אין לו לה התערב בענייני חברו כלל. כי זה כמו 'היזק ראייה', שצריך להיזהר בזה, ואיך שנוהג, נוהג. וכבר אמרו חז"ל: 'אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו'. ובכלל סיים רבי לוי יצחק: לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת...'

כל אחד ושרשו הוא

וכבר מובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ד): שכל אחד מישראל יש לו בחינת נקודת צדיק מה שאין בחברו, וכמעשה דאבא אומנא-ואבוי, שאמרו לאבוי: שאינך לא יכול לעשות כמעשה אבא אומנא - שהיה מקיז דם ולא גבה כסף מעניים, ושמר על הצניעות באופן מרובה.

ובהקדמת ספר 'בעלי ברית אברהם' למקובל רבי אברהם אזולאי תלמידי הרמ"ק זלה"ה, וז"ל: 'ידע שכל נשמה ונשמה יש לה חלק בתורה מה שאין לחברתה, והעניין, כי התורה ונשמתן של ישראל ענין אחד ובחינה שווה... ובתורה סוד ישראל שהם ששים ריבוא נשמות, אשר כפי כל אחד מהפירושים משם נתהווה שורש נשמה אחת מישראל, ולעתיד לבוא כל אחד ואחד יקרא וידע כל התורה כפי הפירוש המגיע לשרשו'.

כשאנו קוראים בתורה 'וספרתם לכם' נכוון ל'לכם' של עצמנו, של כל אחד ואחד בעבודתו הוא, במכלול מעבריו ותיקונו כפי מה שקשור לעבודת השם שלו, ל'לכם' הפרטי של כל אחד ואחד, הספירה שלנו לצאת ממ"ט שערי טומאה ולזכות לקבלת התורה.

פניני הפרשה

"אמור אל הכהנים" (כ"א א)

רש"י בפירושו: להזהיר גדולים על קטנים.

'אמור', לשון: דיבור רך, כדברי רש"י על הפסוק: 'כה תאמר לבית יעקב', באם רוצים להזהיר גדולים על קטנים, להכניס זוהר אור תורה ויראת שמים בבנים ובתלמידים, הדרך העיקרית היא: באמירה רכה, בדברים רכים וטובים המתיישבים על הלב.

"לנפש לא יטמא בעמיו" (כ"א א)

'בעמיו', פירושו המפרשים (דעת זקנים ועוד), שאפילו לקרוביו לא יטמא. ע"פ דבריהם (שבת ט.ד): 'אין אומרים לאדם חטא בשביל שיזכה חבריך' שבאם מקרבים את הרחוקים יש מאוד להיזהר שלא יפול הוא. וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה נ"ט): 'מי שמשתדל לקרב בני אדם לעבודת השי"ת צריך לשמור את עצמו שלא יתאחזו בו הקליפות והרע של אלו בני אדם שרוצה לקרבתם'. וזה: 'לנפש לא יטמא בעמיו' - שאף שרוצים לעשות 'נפשות להשי"ת' ולקרב את בני ישראל שהם קרוביו - יש לו להיזהר: לבל יטמא הוא.

וזהו דיוקו של קרא 'לנפש' - גם אם עושים נפשות לו ית' - 'לא יטמא בעמיו', לשמור על עצמו הוא.

"איש איש מזרע אהרן" (כ"ב ד)

לכאורה קשה כפל לשון: "איש איש"?

ואפ"ל, ע"פ הא דאיתא (סנהדרין כו. ועוד): 'אהרן היה אוהב שלום ורודף שלום'. לכך נאמר בו: ב' פעמים איש - שחיבר בין ב' אנשים.

"ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש ה' כי נזר שמן משחת ה' עליו" (כ"א, י"ב)

'ומן המקדש' מרמז על 'בתי מדרשות', כדברי חז"ל (מגילה כ"ט) על הפסוק: 'והיה לכם למקדש מועט - אלו בתי כנסיות שבל'.
'לא יצא': על פי מאמרם (קידושין ל.): 'אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש'.

'ולא יחלל את שם קדשי' שילמד תורה בטהרה - כמובא בחז"ל (יומא לב. ועוד) עה"פ: 'יראת ה' טהורה עומדת לעד: אמר רבי חנינא זה הלומד תורה בטהרה'. והוא 'שם קדשי'.

'כי נזר שמן משחת קודש', כי גזוז שם חכמת ה"י - 'שמן משחת קודש' הרומז לחכמה. וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ד): 'שמן משחת קודש זה בחינת שכל'.

'עליו' - עולה במספר: 'בזמן הזה'. רמז: שלאחר חורבן הבית עיקר קנין תורה הוא: בבתי כנסיות ובבתי מדרשות.

"וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא" (כ"ב י"א)

נפש רומז לדיבור - תפילה: 'ונפשי יצאה בדבריו', ליקוטי מוהר"ן (תורה ל"א ועוד): בכוח התפילה נהיה זה הדבר שהתפלל עליו - 'קנין כספו הוא' - זה נעשה שלו בקנין נצח. וכמובא לעיל, הנתקב בשמואל הנביא שאמו חנה התפללה ואמרה: 'אל הנער הזה התפללתי' שבכוח התפילה הוא שלה.

"אלמנה וגרושה... את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו יקח אשה" (כ"א, ד)

כשהכהן הרומז על הצדיק, שזה גם כל אחד מישראל - ועמך כולם צדיקים, רוצה להתחבר לתורה שהיא בחינת 'אשה' וכמובא על זמר 'אשת חיל' ועוד, אל יסתכל - על לימוד תורתו

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו

המשך פניני הפרשה

לחם אלוקים הם מקריבים (ויקרא כא ו')

האופה מהעיר ברנוביץ' שבפולין

העיר ברנוביץ', השוכנת בארץ פולין, התפרסמה בעיקר על שם ישיבתו של הגאון רבי אלחנן ווסרמן, ישיבת 'אהל תורה'. והרבה מחסידי ברסלב המפורסמים מחבל ארץ זו למדו בישיבה. הפעם נתמקד על דמות מיוחדת בברנוביץ', 'ר' חיים דער פּעקער', ר' חיים האופה המקומי. על פניו היה דמות אפופה פשוטה, נחבא אל הכלים, ונע כל ימיו בין השמרים ועיסות הבצק התפוחות. בחורים מהישיבה היו נכנסים אליו בשעה שהרעב אמר את דברו, ומתענגים על התופינים והלחמניות שאפה במומחיות גדולה. היה זה חוש ריח מיוחד שיחד כמה מהקבוצה הברסלבאית בברנוביץ', וכך עברה מפה לאוזן השמועה, שר' חיים האופה הוא איש מעלה, המסתיר מאחורי עברת תנורו – נפש יוקדת מלאת כיסופים. ר' חיים האופה התגלה באקראי כחסידי ברסלב נלהב. יש שלחשו ואמרו, כי גם בעת שהאופה הפלאי אופה את כעקיו, לוהטת נשמתו ולא מאש התנור, אלא מערגה וכיסופים להשם יתברך. מלכתחילה, כשניגשו אליו הבחורים ר' מרדכי לסקר ור' יצחק גלבך, הנעזים שבחבורה, ניסה להסתיר מאחורי לחמיו ומאפיו. "מה אתם מבקשים?" לחש האופה ברכות, "לחמניה מתוקה, או לחמניה רגילה, לברכת המוציא?" אלו השאלות שאני מבין בהן... "תוכלו גם לבחור בלחמניית שומשום או פרג. אופה פשוט אני... אתם מדברים בנושאים המופלאים מהשגתי..."

לאחר מעקב עקשן, מצאו אותו את האופה הברנוביצ'אי, ממרר בבכייה בלילות על 'יתקון רחלי ויוצא אל החרושת שסיבב לברנוביץ', לשוחח עם השם יתברך...

משהפנים שדמותו נחשפה, נינה את טעמו, ובמידה רבה הפך למנהיג החבורה, הוא היה מרעף עליהם שיחות קודש באור תורתו של רבינו; מלמד אותם איך לשוחח עם השם יתברך, איך להימצא בשמחה, גם כשסיבב הכל קודר; איך להתפלל ולדבר אליו יתברך, גם כשיבשו המילים בנשמה... עם הזמן הפך ונעשה האופה רב המובהק. בלילות שבת הארוכים, היו יושבים בביתו הדל, סביב שולחן עלוב שכוסה במשטח לבנוני, ממתינים עליו שישבו. לאור נרות השבת הייתה לובשת הבקנה העלובה מלכות, ונדמית כפלטון של מלך. בני החבורה מדברים ביניהם בלימוד בעומק העיון וכאשר הפּעקער נכנס, הם משתתקים בחרדת קודש, ועוברים לטבול במימי הטהרה של עבודת החסידות.

וכך מוטייל לסקר (לימים תחנן של החסיד רבי לוי יצחק בנדר) הצעיר נפעם, לפי עדותו, מדי ליל שבת מהמיוזג המדהים שמצאו לעצמם. בין משנתה של ברנוביץ' הלמדנית לעולמה הטמיר של עבודת השם הברסלבאית... והיו מתאחדים ומתגוננים להם יחדיו...

ו'ספרתם לכם (ויקרא כג טו)

ספירה עד כלות הנפש

יהודי חסיד, מיקירי קרית דירושלים, צדיק ותמים, היה רבי מנשה רוזנפלד (אביו של האדמו"ר מפניסק קרלין זצ"ל). פרנסתו הייתה כשוחט ובודק מהמובחרים שבירושלים בין החומות, אשר כל גדולי ירושלים סמכו על נאמנותו ועל סכיניו. בכל יום היה עושה דרכו אל שכונת שייח ג'ראח. שם בסמיכות לקברו של התנא שמעון הצדיק, היה בית השחיטה. מעולם לא הרים עיניו ולא הביט ימין ושמאל. באותו ערב, עם סגירת המפעל ניתך גשם עז ארצה. גשם של ימי הספירה – ידוע בשם הרה"ק רבי פנחס מקוריא שגשם זה מסוגל לתחלואי הגוף.

ואז כמו רעם הגלים, נשמעו מרחוק בכיות וצעקות נוראיות. מי זועק כאן בשעה כזו? זה לא נשמע זעקה של ילדים מהשכונה הסמוכה, שמא אדם נקלע לצרה או לתגרה עם השכנים הערבים? נפשו הרגישה של רבי מנשה לא מצאה לה מנוח, והוא ניגש לחפש את מקור השאגות.

ליבו פעם בפראות, קול השאגות והאנחות הלך והתחזק, הוא מתקרב אל עבר ציון התנא השומם מאדם בשעה שכזו, והקול הולך וגובר: "אוי, ריבונו של עולם, ריבונו של עולם, איי איי איי, ר-ב-ו-נ-ו-ש-ל-ע-ו-ל-ם, נשמע קול הצעקה בכיור, זה יהודי. לא סתם יהודי. יהודי שמתפלל בקבר שמעון הצדיק. הוא התקרב בצעדים מהוסים, הגשם הגביר את ממטריו ועל יד שערו הנעול של קבר שמעון הצדיק הוא פגש בחסיד הנודע, רבי שמואל שפירא מדמויות הוהד של ירושלים של מעלה ומגדולי חסידי ברסלב. רבי שמואל נשען על הדלת ובקול בוכים זעק: "ריבונו של עולם". רבי מנשה עמד בצד דקות ארוכות כמשתאה, ורבי שמואל כולו דבקות. לא מבחין בגשם הנוסף היישר על פניו המזועזע, ובוודאי שלא באדם הניבב לצדו, הוא עומד עתה באמצע 'ספירת העומר' ומתחנן לה' בתפילת ריבונו של עולם שאומרים לאחר הספירה.

רבי שמואל המשך בתפילתו בעיניים עצומות וקולו מתחנן: "ריבונו של עולם אתה ציויתנו על ידי משה עבדך..." הגשמים לוו בברקים, ורבי מנשה תהה, אם גם השמים בוכים יחד עם רבי שמואל בתפילותיו. "כדי לטהרנו מלפיתותיך, אוי אוי אוי" שנקב קולו של רבי שמואל ברעדה, ורבי מנשה החל לחשוש לחייו של ידידו ורעה, הוא כוסה כולו בגשם רב ורעד מקור. רבי מנשה ניגש וחלל לקרוא בשמו של רבי שמואל, אך אין תגובה ואז הוא ניגש ונגע קלות בכתפיו.

רבי שמואל שפירא רתע כנשך נחש ובידיו סילק את רבי מנשה כשהוא בעצימת עיניים "יצר הרע אוועק – יצר הרע אוועק – יצר הרע השתלק מכאן. כה דבוק היה בתפילתו ובשפיכת לבו שהיה משוכנע כי רק היצר הרע הוא השטן יכור להטרידו מדבקותו עם קונו.

וכה מסיים את סיפורו הגאון רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א: אבא זצ"ל ראש הישיבה הגאון רבי ישראל גרוסמן, היה תמיד אומר: כשרבי שמואל שפירא היה קורא ספירת העומר, היו סובביו משוכנעים כי מכאן תצא הלווייתו. הוא היה מגיע עד כלות הנפש. "ימי שלא ראה את רבי שמואל שפירא בספירת העומר" היה מוסיף אבא זצ"ל "לא ראה ספירה מימיו..."

כאילו היא: 'אלמנה וגרושה' אצלו - מהות ישנה. אלא תהיה אצלו כחדשה, בהתחדשות חדשה, בחינת בתולה. וכדברי חז"ל עה"פ 'היום אם בקולו תשמעו' שבכל יום יהיו בעיניו כחדשים כאילו היום קיבלה מהר סיני. ועיין בליקוטי מוהר"ן (רע"ב), שזה כלל גדול בעבודת ה' שלא ישים לנגד עיניו, כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו.

"אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב" (כ"א י"ז)

'מום' בגמטריא: שמונים ושש כמספר א' לוקים רמו על 'דינים': כשרוצים להקריב – ללמד תורה ולקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, אי אפשר לעשות זאת בדרך של הקפדה ודינים וכדברי התנא: **'ולא הקפדן מלמד'**.

"אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים" (כ"ג א, ד)

'ב' פעמים מועד' מועדי ה', ולאחר מכן: **'אשר תקראו אותם במועדים'**. ע"פ מה דנפק (שו"ע או"ח תקכ"ט א): על המועדים דבעינן – **'חציו לה' וחציו לכם'**. וזהו: **'מועדי ה''**, - חציו לה'. ו**'במועדים'** – חציו לכם.

"מקרא קודש... שבת היום לה'" (כ"ג א)

'שבת היום לה'. שבת היא התגלות הבריאה. ועיקר בריאת ומעלת האדם הוא בכוח הדיבור כמובא. וזה: **'מקרא קודש'** הרומז על: הדיבור (עיין ליקו"מ ד ח"ב) – **'שבת היום לה'** – נכללים בבחינת: **שבת**.

"בין הערביים פסח לה'" (כ"ג א)

לפעמים דייקא מתוך הירידה אפשר לזכות לעלייה כמובא: **"ירידה לצורך עליה"** וזהו: **"בין הערביים"** – ערב - סופו של יום, הרומז על עת ירידה והסתרה (עיין בליק"א בתפילת המנחה) דייקא אז: **'פסח לה'**, אפשר לדלג להקב"ה. וכפי המובא בשם **הבעש"ט**: כשאדם בא בסופו של יום ורואה שלא ניצל היטב יום זה לעבודת ה', ונכנס לבית המדרש ולבו מיצר על כך נעשים מנך שעשועים גדולים להשי"ת. וזהו: **"בין הערביים פסח הוא לה"**. שביני הערביים דייקא אז נעשים שעשועים גדולים להשי"ת.

"תספרו חמשים יום" (כ"ג ט"ז)

"תספרו" ולא **"תמנו"**. ספירה - מלשון ספיר ונהיר שימי הספירה מאירים לאדם בכל יום מחדש את המידה של אותו היום כמובא בספרי אמת בענין ספירת העומר. ובליקוטי מוהר"ן (קפ"ב): שכל מה שהעולם מדברים בימי הספירה, רומזים על הספירה של אותו היום, ומי שמבין יכול לשמוע זאת.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם (כ"ג ט"ו)

ממחרת הישבת – ר"ת 'מה'. מיום הביאכם ר"ת 'מה' תכלית ספירת העומר להגיע לספירת ה'מלכות' בבחינת 'מה'. וענינו לתקן פגם תלמידי ר"ע שלא נהגו כבוד זה בזה היפך ממידת 'מה'. וכבר מובא בארכה שענין הספירה הוא הנפת עומר שעורים שאנו עדיין כדלים וכאביונים עד חג השבועות שאז מקריבים שתי הלחם. ובליק"ה (ספירה ה"א) בספירה אנו עוסקין לתקן הדמים ע"י הדמימה והשתיקה ששומע שזה עיקר התשובה. וזה בחינת העומר שעורים שהוא מאכל בהמה שאין לי בחינת דיבור. וזהו רמז על בחינת "מה"

"ושמרתם את מצוותי ועשייתם אתם" (לא, כב)

לפני קיום המצוה, הוא עדיין בגדר: **'ושמרתם את מצוותי'**, שהמצוות עדיין הם בידיו ית' כביכול. אך לאחר מכן נהיה אָתָם 'ביסגול' שנקראים בשמם של עם ישראל שעשוהו. ע"ד המובא עה"פ: **"כי בתורת ה' הפצו ובתורתו יגהה יומם ולילה"**. בשתחילה זה: תורת ה' אך לאחר שעסק בה זה נהיה: תורתו – ובתורתו יגהה". וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ה) על 'שכל הנקנה' שנהיה שלו.

"המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים אני ה'" (ל"ג כ"ב)

בתחילת 'ציאת מצרים' הרומז על כלל הגלויות והמצרים שחפצים לצאת מהם, זה: **'אלוקים'**, הרומז על דינים – **'כל התחלות קשות'** (מכילתא פ"ב). אך לאחר מכן: **'אני ה' – מידת הרחמים'**. וכמאמרם (שה"ש פ"ה): **'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואפתח לכם פתח כפתחו של אולם'** ובליקוטי מוהר"ן (תורה ס'): שתחילת היום צר וקשה, ולאחר מכן היום מתרחב והולך.

נתקרב
ביום ההילולא
לאורו הגדול
של התנא
רבי שמעון,
ונקבל חיות
והתעוררות
לכל השנה...

מן המצר ההא לישקו המצרים | פחיות ובהתלהבות

ילדים יקרים! פד מספר: רבי נחמן מטלשין תלמידו הגדול של רבי נתן, התארח פעם אצל אָחַד לְסַעֲדַת שְׁבַת. בעל הבית נתן לו לֶאֱכַל 'מֶרֶק חֵם', וְאָמַר לו: 'אֲכַלְוּ, מֶרֶק חֵם'. וְחָזַר עַל פֶּד פְּמָה וְכַמָּה פְּעָמִים. לְאַחַר מִכֵּן, אָמַר רַבִּי נַחְמָן: שֶׁאֲפִילוּ שָׂהָה הֵיךְ מֶרֶק פְּחוּשׁ, אֵד מִפְּנֵינֵי שָׂהָה הֵיךְ חֵם, זֶה הֵיךְ טוֹב. וְהַמְשִׁילֵי זֹאת לְעֵבֹדַת הַשֵּׁם – שָׂאם עֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם בְּחִמְיָמוּת וּבִהְתַּלְהֵבוּת, יֵשׁ בְּקֶדֶם טַעַם מִיָּחָד. וְעַל חֲשִׁיבוֹת עֲשִׂית הַמְצוּוֹת וּבִהְתַּלְהֵבוּת נוֹכַח לְלַמֵּד מִהַפְּתוּם בְּיַהֵר הַקְּדוּשׁ. שֶׁעָקַר חֲשִׁיבוֹת הַמְצוּוֹת הַפְּשׁוּהָ: בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵימוֹ – בְּיָרֵאת הַשֵּׁם – בְּהַתְעוֹרְרוּת וּבִהְתַּלְהֵבוּת. וְזֹאת הַכְּנִיָּה הַפּעֵל שֵׁם טוֹב – לְעֲשׂוֹת אֶת הַמְצוּוֹת פְּחִיּוֹת וּבִהְתַּלְהֵבוּת מִרְבָּה, לֹא לְחִוֹת לְשִׁנְיָנִים, אֶלָּא עִם כָּל הַבְּרָעַן. כָּל עֲצוּמוֹת תְּאִמְרָנָה. וְכֵן יְדוּעַ מַה שְּׂרַבִּי נַתָּן אָמַר קֶשֶׁת הַתְּקַרְב לְרַבְּנוּ, שֶׁהַקְּבֵד בֵּין קֶדֶם הַהֶתְקַרְבוּת וְלֶאֱחָרָיו – הוּא כְּמוֹ חַחְלוּק בֵּין פְּשׁוּטִיָּא מַמָּה לְקַרְתָּ, זֶה אֹתָהּ פְּשׁוּטִיָּא אֵד אִם זֶה חֵם – זֶה מְשִׁיחוֹ אַחַר לְקַמְרֵי. בְּכִנִּיָּה מִיָּמוּת וְהֶתְהַלְהֵבוּת בְּמְצוּוֹת שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים, בְּלִמּוּד בְּתַפְלָה, וְכֵן הַשְּׁפָעֶתָם יֵהִי הַרְבֵּה יוֹתֵר חֶזֶק, גַּם עֲלֵינוּ, וְגַם לְמַעְלָה בְּשָׂמַיִם.